

РЕШЕНИЕ

№ 6427

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 27.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5856** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от А. К. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], бл.006, вх. Е, ет.10, ап.74 срещу Решение № 1040-21-517 от 18.05.2021г. на Ръководителя на Териториално поделение на НОИ С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-5844-1 от 28.04.2021г. на ръководител за осигуряването за безработица. Твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно и иска неговата отмяна. Излага съображения за неправилно приложения на разпоредбата на чл.54б, ал.4 КСО, тъй като в тригодишния срок не е надлежно връчено Разпореждане № 214-00-812-1 от 25.01.2019г. за отпускане и обезщетение за безработица. В съдебно заседание се представлява от адвокат Г., който поддържа жалбата. Претендира присъждането на разноски в минимален размер.

Ответникът-Директорът на ТП на НОИ, чрез юрисконсулт М. оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 19.04.2021г. А. Г. е подал заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл.54а КСО поради прекратяване на трудовото и правоотношение с осигурителя [фирма] считано от 14.04.2020г. на основание чл.325, ал.1, т.3 от Кодекса на труда. След проверка на представените документи и

подаваните от осигурителя данни по чл.5, ал., т.1 КСО било издадено Разпореждане № 214-00-812-1 от 25.01.2019г., с което на основание чл.54ж, ал.1 КСО, във връзка с чл.54а, ал.1 и чл.54б, ал.4 КСО е отпуснато ПОБ считано от 14.04.2021г. до 13.08.2021г. в размер на 12 лв. дневно.

При обработка на представените документи за преценка правото на обезщетение било установено, че с Разпореждане № 214-00-812-1 от 25.01.2019г. на А. Г. е отпуснато ПОБ считано от 16.01.2019г. до 15.09.2019г. в размер на 44,81 лв. дневно. Въз основа на подадена от Г. декларация за промяна на обстоятелствата за изплащане на парично обезщетение за безработица е издадено Разпореждане № 214-00-812-2 от 20.02.2019г., поради започване на трудова дейност, над М., на пълно работно време, с което е спряно изплащането на ПОБ. При проверка в информационната система на НОИ било установено, че на Г. е изплащано ПОБ от 16.01.2029г. до 20.02.2019г. При тези данни било издадено Разпореждане № 214-00-5844-2 от 28.04.2021г., с което на основание чл.54ж, ал.1 КСО във връзка с чл.54г, ал.1 КСО е спряно изплащането на ПОБ с мотиви „ получаване на парично обезщетение за временна неработоспособност“.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи: Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна поради следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 117, ал. 1 от КСО, в предписаната от закона писмена форма съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването на решението са спазени административно - производствените правила, като процесното разпореждане - Разпореждане № 214-00-5844-1 от 28.04.2021г. на ръководител за осигуряването за безработица, е обжалвано по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "б. " от КСО е постановено и оспореното решение. При издаването на решението не се констатира противоречия с материално - правните разпоредби и същото е съобразено с целта на закона.

Спорът се отнася до това правилно ли е определен размера и срока за отпускане на паричното обезщетение за безработица, съответно правилно ли е приложена разпоредбата на чл.54б, ал.4 при определянето им.

Съгласно чл. 54а от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд " Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Съгласно чл. 54б, ал. 4 от КСО безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималния размер на обезщетението за срок от 4 месеца. В алинея 2 е посочено, че минималния дневен размер на обезщетението за безработица се определят ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. В случая то е определено в чл.11от

Закона за бюджета на ДОО за 2020г. в размер на 12 лв. минимален дневен размер на ПОБ. Според разпоредбата на чл.10, ал2 от Наредбата за отпускане и изплащане на парични обезщетения за безработица 3 годишният срок се определя от датата на отпускане на предходно ПОБ. Производството по отпускане на обезщетение за безработица е започнало по заявление на А. Г. от 19.04.2021г., вследствие на което и след преценка на релевантните обстоятелства, при спазване на нормативните изисквания е издадено Разпореждане № 214-00-5844-1 от 28.04.2021г. на ръководител за осигуряването за безработица. Посочено е в разпореждането, че ПОБ се отпуска считано от 14.04.2021г. (прекръпяване на трудовото правоотношение с осигурителя [фирма]), от което обаче съобразно чл.54б, ал.4 КСО не са изтекли 3 години от предходно упражняване на правото на обезщетение, съгласно Разпореждане № 214-00-812-1 от 25.01.2019г. с което на А. Г. е отпуснато ПОБ считано от 16.01.2019г. до 15.09.2019г. Безспорно е с оспореното в настоящото производство разпореждане на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица от 14.04.2021г. до 13.08.2021г.в размер на 12 лв. дневно. При тези данни съдът намира, че правилно е приложена разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 от КСО и отпуснатото парично обезщетение за безработица е правилно определено в минималния дневен размер от 12.00 лева, определян ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на Разпореждане № 214-00-812-1 от 25.01.2019г., с което на А. Г. е отпуснато ПОБ считано от 16.01.2019г. до 15.09.2019г. в размер на 44,81 лв. дневно поради липсата на надлежно връчване на същото, тъй като същото не е предмет на спор в настоящото съдебно производство. Може би жалбоподателя е искал да обоснове следващата се от невръчването незаконосъобразност на оспорваното в настоящото производство разпореждане, но и това твърдение е неоснователно. Доказателства в тази насока по делото не са представени, не се откриват и в административната преписка, а аргументите на жалбоподателя се възприемат от съда единствено с цел защитна теза. Установява се от приложените доказателства, че Разпореждане № 214-00-812-1 от 25.01.2019г. е издадено по повод подадено заявление от 22.01.2019г., като същото е върнато с отбелязване „непотърсено“. На Г. е изплатено ПОБ за месеците януари и февруари 2019г. След подадена от Г. Декларация за промяна на обстоятелствата за изплащане на парично обезщетение вх. № 214-00-812-2 от 20.02.2019г. , в която е декларирала упражняване на трудова дейност от 22.02.2019г. над М. на пълно работно време, ПОБ е прекратено с Разпореждане № 214-00-812-2 от 20.02.2020г, връчено на същата дата. От тук следва логически издържан несъмнения извод, че правата на жалбоподателя не са нарушени, тъй като е упражнила правото си на ПОБ, определен с Разпореждане № 214-00-812-1 от 25.01.2019г., по основание и размер и не го е оспорила, изпълнила е задължението да декларира промяна в обстоятелствата, вследствие на което ПОБ е прекратено.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният в настоящото производство административен акт е постановен при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел, с оглед на което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото искането на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и се определя в размер на 100 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – Софи град, 63 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], бл.006, вх. Е, ет.10, ап.74 срещу Решение № 1040-21-517 от 18.05.2021г. на Ръководителя на Териториално поделение на НОИ С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-5844-1 от 28.04.2021г. на ръководител за осигуряването за безработица

ОСЪЖДА А. К. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], бл.006, вх. Е, ет.10, ап.74 да заплати на ТП на НОИ – С. град сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 119, пред. 3-то от КСО.

СЪДИЯ: